

מוצרי קריסטל - הטובים ביותר במחיר הוגן וסביר

אם החלטת לקנות מכונת כביסה — את עלולה למצוא את עצמך מהר מאד במבוכה: החנויות למוצרי חשמל מלאות במכונות כביסה מקיר לקיר; מיובאות ומקומיות, קטנות וגדולות, יקרות ופחות יקרות... ואת בסך הכל רוצה מכונת כביסה אחת טובה, כזו שתענה על כל דרישותיך, שתשרת אותך לאורך ימים ושתיצדיק את ההשקעה הכספית הגבוהה.

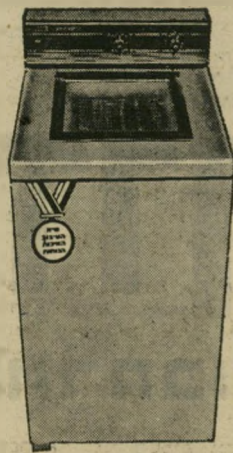
כדי לבחור מכונת כביסה טובה באמת, עליך לבדוק לא רק את כישוריה הטכניים של המכונה — אלא גם את היצרן העומד מאחוריה. **האם היצרן מוכר? האם יש לו שם טוב? איך השרות?** מהי ארץ המוצא של המכונה?

בחקר שוק שערכנו בקרב לקוחות ובעלי חנויות, הוזכרה לטובה קריסטל יותר מכל מכונת כביסה אחרת.

קריסטל מציגה היום 4 דגמים של מכונות כביסה: לייד, לורד, סופר לורד וגרנד לייד. שתי האחרונות הן גדולות יותר ובעלות קיבולת גבוהה יותר.

מכונת כביסה "לייד"

מכונת כביסה "לורד"

הסוחרים מתאמצים לרכוש כל לקוח ואינם בוחלים לשם כך גם באמצעים לא הוגנים, כמו מסירת אינפורמציה כוזבת, או ניפוח המחיר בצורה מלאכותית, המבטיח רווח גבוה לסוחר על חשבוננו של הלקוח.

המסקנה: אנו מייעצים לך לא להסתכן בקניית "מציאות" ובבחור במוצר מ"בית טוב, מוצר בעל מוניטין, הי מבטיח לך תמורה מלאה לכסףך במחיר הוגן וסביר.

רק בקנותך "לייד קריסטל" או מכונת כביסה אחרת מתוצרת "קריסטל" את מקבלת מכונת כביסה עם כל היתרונות והשכלות לים: מכונה מעולה מתוצרת צרפת, בעלת מוניטין באירופה וגם בישראל; את מקבלת מכונת כביסה מעולה במחיר סביר והוגן ולא מנופח באופן מלאכותי.

הצעירים שנתנתה מחסונה, ושהתכוננה לך קבל את המדינה לידיה.

הפרשה

אז התפוצצה הפרשה — ופינחס לבון הפך למכשיר לניסוח האלילים. ראש רשת-הריגול במצריים בתקופת ה"עסקי"בש הועמד בישראל למישפט על פ"ר שה ביטחונות אחרת, הוא טען שזו בווימה נגדו, כדי להשתקוף. תוך כדי כך גילה לשופט בנימין הלוי כי ראש-אמ"ן בנימין גיבלי, בעזרת הרמטכ"ל משה דיין, הדיחו אותו בשעתו לעדות שקר בנימין העסק. הלוי המועזע העביר את הדברים ל"ידיעת בן-גוריון. נפתחה חקירה — וכך נדלק הניצוץ שהבעיר תוך כמה חודשים את כל מערכת המדינה והביטחונות. זו הייתה שעתו הגדולה של פינחס לבון — השעה שכל חייו כאילו הובילו לקראתה. אחרי סילוקו מן הממשלה נשלח לגלות בהסתדרות. בחדר המוכ"ל ישב והמתין. כאשר התפוצצה הפרשה, היה מוכן, כל כישוריו והתבונה — העליונות האינטימית של פינחס לבון, כשר-הסולמות המושחז, ה"עוקצנות הסרת-הרחמים של לשונו — כל אלה גייסו כדי לקום כנגד בן-גוריון הכל-יכול. הגאווה הטבעית שלו, שנראתה ב"ימים אחרים כשחצנות בלתי-נסבלת, ה"ר פיעה עתה באור אחר — זקיסות-הקומה של דויד העומד מול גוליות, אומץ-הלב של חסר-הנשק מול המכונה הכבירה של מערכת-הביטחון.

בשורה של נאומים, שכל אחד מהם היה מארע, גימד לבון את דיין ופרס, חשף את הקנונייה נגדו, אך בעיקר הניף את פטישו על פסל-השיש המונומנטלי של בן-גוריון, הוריד ממנו רסיסים-רסיסים. לכאורה ניצח בן-גוריון, בכנס דרמטי של מועצת-מא"פ, בבית-ארלוזורוב, כש-חפץ השתוללו המוני מפגינים גועמים, הדחף לבון מכל תפקידיו. אולם בשביל בן-גוריון היה זה ניצחון-פירוהוס. הפרשה הוסיפה לכרסם במעמדי-הוא-עצמו לא מצא מנוח לפשטו, וכעבור שנתים התפטר. אך גם בכך לא נסתתמה הפרשה. אחרי שהפילה את הממשלה, היא גרמה לפילוג מפא"י ולהקמת רפ"י. כל מדיית לבון יצאו מגורען למדיבר אפסוויציני, עד שניצלו מגורל מר זה עליידי האוגדות של במאל עבדאל-נאצר, במאי 1967.

הדעיכה

עתו הגדולה של לבון היתה גם שעתו האחרונה. אחרי שהעביר את האש של הפרשה, הוא כאילו נאכל בה. הוא חלה, שקע, דעך. בשנים האחרונות של חייו התקיים כמו צמח, חי מבחינה גופנית אך חסר-הכרה ועיוור. בעזרת פילאי הרפואה הושאר בחיים, אך לא היה עוד אלא צל של עצמו. המוח המבריק, שהקים לו שוואים במהלך חייו, וידידים בימי הפרשה, חלד מלחפסד.

כמה מקורביו אף שאלו את עצמם, אם יש משום צדק בהתערבות זו של הרפואה, לקיום חייו הפורמליים של אדם שמוחו כבה ללא תיקוה. מאורעות הזמנים הלשו על פניו, מבלי שידע אותם, הוא לא ידע כי אויבו הי" מושבע, משה דיין, התמוטט בשואה צב-אית, שהוכיחה את אפסותו כמצביא. הוא לא ידע כי ביגלל אותו אסון עצמו עלה לגדולה מדיחו השני, שימעון פרס. הוא לא ידע כי פורס יומנו של משה שרת, שחשף את רקע העסקי-ביש, ספק אם ידע כי דויד בן-גוריון הלך לעולמו.

כאשר נפטר לבון השבוע, בגיל 71, נראה כאילו חזר לרגע קט מעולם השיכחה. בלב האנשים שהלכו אחרי ארונו — וביניהם השרידים האחרונים של דורו — נותרו כל סימניה-שאלה של הפרשה ללא פיתרון. גם דמותו של פינחס לבון עצמו נותרה, איכשהו, כחידה, חמקנית ומרתקת. הוא היה אדם מבריק, אך לא מתנן; מעורר הערכה ושינאה, אך לא אהבה; שנון ופיקח, אך לא חכם; אינטלקטואל ביקורתי, אך לא תיאורטיקן בונה. בהיסטוריה של המדינה יהיה משובץ, לצמיתות, כאיש-הפרשה — אדם שהיה מאבות הציונות השפויה; שאיבד את דרכו למשך שנה, כאשר הגיע למרומי האחריות הביטחונית; אך שכיסר על כך עשרת מונים כאשר עזר להעניק למדינה את שש שנותיה החשובות ביותר, מ-1961 עד 1967 — שנים שבהן היה ה"א-עצמו כבר מודח ונשכח.

(המשך מעמוד 19)

מעטים שמעו עליו קודם לכן: שימעון פרס, את תפקיד הרמטכ"ל מסר ברגע האחרון לידי אלוף כושל, הפספס ובעל חז"ינות נפוליאוניים: משה דיין. אך לשיא הדימיון הגיע כאשר קבע שירשו בתפקיד שר-הביטחון יהיה אדם שאיש לא העלה אותו על דעתו כמועמד לתפקיד ביטחוני: פינחס לבון, איש מן האגף המינימליסטי של מפא"י (הפועל הצעיר), שולמוסן בעל לשון צורבת וברק אינטלקטואלי.

היה מובטח לחלוטין כי שלושה אלה לא יוכלו לעבוד יחד, בהארמוניה. אפילו יום אחד, והיה ברור לא סחות כי שלושם לא ירצו לקבל את מרותו של ראש-הממשלה, משה שרת, שהיה שנוא על מערכת-הביטחון כוותרן וכריכי.

איש-המסחה בצוות היה לבון. חבריו המ"תינו בסקרנות, איך יסתדר הפולמוס מ"קבוצת חולדה, שהתנגד באופן שיטתי לקו התקיף של בן-גוריון, בתפקידו החדש? הצטייה לא נמשכה זמן רב. חיש מהר קרה לפינחס לבון מה שקרה לפולטי-קאים מתונים רבים בעולם במצב כזה: הוא הפך קאתולי יותר מאשר האספיקור, קיצוני יותר מאשר אנטי-הביטחון.

שר-הביטחון החדש קם ונאם נאומים תוקפניים, שבהם הוזהיר מפני הסכנות ה"ראות הכרוכות בהתקרבות האמריקאים ל"מצרים ובכונות הבריתים להחזיר למצרים את איזור תעלת-סואץ. הוא הסכים ל"פעולות תגמול" מיותרות ובלתי-מוצ"דקות, כדי לרכוש את ליבם של ראשי-הצבא. כאשר שברו אנטי-ביטחון כפראות את הרהיטים בביקתה ערבית בעת חיפוש הפלטים לבון בכנסת בילולו: "הם לא היו רהיטי מאהאוגניו!" אחת מפעולות-הוועה הנוראות ביותר בתולדות צה"ל בוצעה על-ידי היחידה 101 בתקופת לבון: פעולת-קיביא — החולייה המחברת את דיריאי-סין (1948) עם כסריקאס (1956).

דיין ופרס ניהלו אינטריגות זה נגד זה, ושניהם רימו את לבון. לבון עצמו רימה את משה שרת ואת הממשלה כולה. משה שרת התלונן שהוא חושש לשכב לישון בערב, מחשש שמה ייורד לו בבוקר ש"צה"ל יבצע פעולה הרפתקנית בלילה. פער לות רבות בוצעו ללא היתר ממשלתי. ב"מיקרים אחרים הושג היתר לפעולה מצומצמת, ובוצעה פעולה גדולה פייכמה, תוך הונאת השר ו/או הממשלה. לממשלה נמטר באופן שיטתי מידע כוזב.

העסק

ה מצב הגיע להתפוצצות ב"עסק ביש" המפורסם.

היעד העיקרי של הפעולה התאים לתפיסתם של כל השלושה — לבון, דיין ופרס. היא נועדה לטרפד את התקרבות מצריים-הארמיה ומצריים-בריטניה. גם השיטה לא נגדה את אופיו של איש מן השלושה. על רשת-ריגול ישראלית במצריים הוטל להניח פצצות במוסדות אמריקאים ובריטיים בקאהיר ובאלכסנדריה, כדי ליצור את הרושם שממשלת קאהיר אינה שולטת במצב ואינה מסוגלת להסתדר עם מדינות-המערב. כל זה, ב"שעה שהתנהלו מגעים חשאיים לאירגון פגישת-צמרת נאצר-שרת.

התפיסה המדינית והמבצעית היתה יל-דוית, ואכן — הרשת נלכדה אחרי כמה פעולות, או התעוררה השאלה, שהטביעה את חותמה על דור שלם בישראל: מי נתן את ההוראה?

אין ספק שלבון ידע מראש על תוכנון הפעולה, אך הוא טען עד הסוף כי מעולם לא אישר אותה רשמית, ראש אמ"ן דאו טען, לעומת זאת, כי לבון אישר אותה בשיחה בין ארבע עיניים, כדי להוכיח זאת, זייף מיסמכים והדיח קצינים לעדות שקר פסני ועדת-חקירה.

יש המאמינים עד היום כי הדמות הי" נעלמת בפרשה היתה שימעון פרס, שבישל את כל הדיישה. סביר יותר להניח כי הי" מנצה האמיתי עליה היה משה דיין, ש"התנהגותו במשך אותם ימים היתה חשודה מתחלתה ועד סופה. אולם מערכת-הסילוף הצליחה לבון נאי לך להתפטר ממישרד-הביטחון בנסיבות מבישות. בן-גוריון הוחזר ברוב כבוד מ"שדה-בוקר, דיין ופרס עלו לגדולה. כעבור זמן סולק גם משה שרת ובוצע מיבצעי קדש. אחרי הניצחון הצבאי העקר, הרקיעה יוקרתו של בן-גוריון שחקים. מערכת-הביטחון הפכה פרה קדושה. מאחרי פול-חן-האישיות של "הוקן" התבצרה קבוצת

חשבוע 2004

זוהי חידה חשבונית. כל ריבוע מסמל סיפורה. לאותן הספרות יש אותם סימנים. בעזרתן של פעולות חיבור וחסור כפל וחילוק יש למצוא איזו סיפורה מציין כל סמל של ריבוע.

The grid shows 16 squares with various patterns of black and white shapes. Some squares are combined with plus signs, and some are equated to other squares.